

Коста Сивов

Куб

Ярката светлина изпепели очите му. Той ги отвори и в първия момент усети неприятния допир на осветлението. То безмилостно „удряше“ като парещ огън очните нерви и той рефлексивно запримигва все едно прах се сипеше върху зрителните му органи. Постави дясната си длан върху тях, за да се предпази от неприятното чувство. Главата не го болеше, но гърбът му беше изтръпнал. Чувстваше мускулите си като твърдо тесто, което не се поддаваше на отпускане. Движенията му бяха забавени и мъчни. Беше му много студено и бавно осъзна, че целият трепери.

Първото нещо, което го изненада, когато премахна дланта от очите си, бе, че не успя да намери източника на светлината. Беше много светло, но откъде се осветяваше помещението не успя да установи. Странно!!!

Той се изправи и видя нещо, което го накара да затрепери още повече. Ледени вълни се надигнаха в тялото му и започнаха да го обливат, както ток преминава през медена нишка. Намираше с в малко помещение, което по форма наподобяваше геометричен куб. Изглеждаше все едно е излято от бетон и по негова преценка беше в дължина, широчина и височина по около четири метра. Би се заклел, че е перфектен куб, но в момента нямаше как да докаже твърдението си, а и не бе нужно.

Бетонът бе груб, сякаш излят в калъп и оставен така, без да бъде допълнително обработен, за създаване на някакъв минимален уют. Явно бе, че целта на проектантите на това помещение не е била да построят петзвезден хотел. Но не това бе разбушувало ледените вълни в тялото му. Беше нещо друго, много по-страшно и неочаквано.

Намираше се в това странно помещение, служещо за неизвестни нему цели, полусънен, все още неосъзнаващ в цялост какво се случва, а срещу него в левия ъгъл бе приклепнал мъж. Той изглеждаше около тридесет и пет годишен, с гъста черна коса, доста късо подстригана, правилни форми на лицето си и внушителна външност. Ако трябваше да предполага с какво се занимава странникът, първото му твърдение щеше да е, че е атлет. Той бе буден и внимателно проследяваше всяко едно движение на току-що пробудилия се. Вдясно от приклепналия се бяха проснали две жени – изглеждаха като мъртви, може би заспали (ако заспали бе подходящо определение за положението, в което се намираха).

– Здравсти – поздрави седящият в ъгъла.

– Здравсти. Къде...

– Не си прави труда – прекъсна го той. – Не мога да ти отговоря на този въпрос. Казвам се Стюърт Форд. Ще ни е много по-лесно да

общуваме, ако знаем как да се обръщаме един към друг. Не че и така не можем да си бъррим, но някак си се чувствам неловко, когато не знам името на събеседника си.

– Дони Рос. Тея двете живи ли са или и на този въпрос не можеш да отговориш? – Рос беше предпазлив. Не искаше да създава впечатление, че е слабохарактерен тип, в този непознат, който можеше да бъде всякакъв. Определено, нито едно почтено определение не се яви в съзнанието му, когато се опитваше да установи професията на събеседника си. Първите две бяха най-лоши: сериен убиец и изнасилвач. Не че и други „лоши професии“ не му се закотвиха в мозъка, просто тия двете бяха начело, поради факта, че най-упорито се порицаваха от обществото.

Форд се захили и отвърна:

– Грубост не е необходима, приятелю. Знам, че през ума ти минават какви ли не мисли. Все пак преди няколко минути аз бях попаднал в същото положение и знам как се чувстваш. Пък и ако бях някой изверг, не мислиш ли, че вече щях да пирувам върху изкорменото ти безжизнено туловище? – Форд се ухили ехидно, при което Рос го изгледа с погнуса. Стюърт продължи с по-мек тон, надявайки се да успокои страстите: – Доколкото мога да преценя, жените са живи. Гърдите им се движат, а това означава, че дишат. Съгласен си с твърдението ми, нали?

Дони Рос започна да оглежда внимателно стените, търсейки някакъв изход.

– Не си прави труда – посъветва го Форд. – Няма врати, нито прозорци. Перфектният затвор – няма изход.

– Тогава как сме се озовали тук?

– Убий ме, братко, но нямам представа.

– Смятам точно това да направя, ако се усъмня в думите ти – закани се Рос. Форд се намръщи и успоредно с тази гримаса се и озадачи. Дали това, което каза събеседника му, бе заплаха или просто лека закачка? Не!!! Не!!! Това трябваше да се изясни.

– Слушай какво, шефе – подхвана той, – не те знам какъв си и откъде идваш, но не смятам да търпя такъв тон.

– Като не ти харесва тонът ми, разкарай се, Форд!

– Ама ти си голям селянин. Да ти го нач...

Истеричен писък прекъсна спора им. Едната от жените се бе събудила и недоумяваше какво се случва. Двата мъже се стреснаха и свърнаха погледи към новосъбудилата се. Толкова се бяха унесли в дразгите си, че бяха забравили, че не са сами в помещението.

– Какво става тук? – учуди се жената и се огледа. – Нанси, ставай! –

тя ръгна с лакът лежащата до нея. Тя се стресна и скочи рязко. Огледа се озадачена и обърквана и зачака отговор от събудилата я жена, с поглед въртен в очите ѝ.

– Не ме гледай, Нанси, нямам представа къде се намираме.

Мъжете гледаха представителките на нежния пол не по-малко любовитни и озадачени. От действията им стана ясно, че тези две жени се познават.

– Вие двете познавате ли се? – запита Дони Рос, като предварително предусещаше какъв ще бъде отговорът.

– От малки деца сме все заедно – отвърна не Нанси, а другата жена, чието име не бе казано до момента. – Как се озовахме тук? Имате ли някаква представа?

– Никаква – отговори унило Стюърт Форд.

– Странно е, че вие се познавате – замислено констатира Рос.

– Вие момчета не се ли познавате? – запита Нанси.

И двамата в такт заклатиха глави в знак на отрицание.

– Аз съм Дони Рос, а смелчагата до вас е Стюърт Форд – нападките между двамата продължаваха.

– Името ми е Арета Джоунсън – представи се тази, чието име бе неизвестно до момента.

– Моето е Нанси Скот. И аз и Арета сме от Ню Йорк. Вие момчета откъде сте? – тя ги загледа с очакващ поглед.

– Ню Йорк – отвърна Рос.

– Ню Йорк – присъедини се към него и Стюърт.

– Хей, Форд, не мисля, че е нужно да криеш от дамите истината – подигравателно поде Дони.

– Какво имаш предвид, Рос?

– Кажй на момичетата откъде си всъщност – с нагла усмивка го подкани.

– Не те разбирам.

– Кажй истината, че си от село и не се прави на гражданинче. Всеки може да те познае дори да е спял. Аз по миризмата те усетих, не ми бе нужно да съдя от плоския ти вкус за облеклото.

И двамата бяха облечени в сини джинси и сиви пуловери, доста сходно дори еднакво, но въпросът не бе реална оценка на ситуацията, а просто трябваше за нещо да се заяждат.

– Така ли мислиш? – отвърна остро в своя защита Стюърт. – Не исках да го призная, но наистина е така. – По лицето на Рос се появи доволна усмивка. – Но, както казват, по-добре да си роден на село,

отколкото в бардак.

– Кучи син!!! – Рос се нахвърли върху другия мъж и му отправи един в лицето. Чу се неприятен звук от удара на плът в плът. От устата на Форд потече кръв. Той се осъзна и започна да внимава в ситуацията. Избегна втория замах на нападателя си и на свой ред му отвърна с не по-лек такъв. Двете жени крещяха и се шураха напред-назад, но никой от тях двамата не им обърна внимание. Разменяха си удари, някои от които попадаха в целта и нанасяха нови рани, други се губеха в пространството. Лицата им бяха обилно окървавени, когато жените най-накрая съумяха да застанат между биещите се. Те се отдръпнаха. Не искаха да наранят тези две крехки създания.

– Смятам, че се налудувахте – изсъска Арета. – Време е да се разделите с детските маниери и да помислим като възрастни и разумни хора как да се измъкнем от тази кутия.

Мъжете се поуспокоиха. Дишаха тежко и чувстваха силна болка в лицата си, засилвана от всеки удар на сърцата им. Рос подаде ръка към Форд:

– Извинявай, Стюърт, аз съм виновен.

– Няма проблем, мой човек. Да не търсим вина, а да се захващаме с важната задача да се измъкнем от този затвор.

– Да, прав си – призна Рос. – Така, да започнем с няколко опознавателни въпроса. Съгласни ли сте? – тримата кимнаха в такт. – Четири човешки същества, по две от мъжки и женски пол, нийоркчани, се озоваваме в бетонен куб, от който няма изход.

– Чуй, шефе – обърна се към него Форд, – искам да те питам нещо.

– Казвай, Стюърт – прикани го Рос.

– Според теб, как е било построено това помещение? Този „куб“, както ти го нарече преди минута.

– Не знам, Форд, не съм архитект.

– Да, сигурно е така. Ти наистина не си архитект, обаче аз съм.

– Сериозно! – възкликна другия мъж. – Тогава не разбирам защо питаш мен, след като ти си експертът в тази насока.

– Искам да чуем твоето мнение, за да подчертая нещо важно. Помисли за миг и си представи как би могъл да бъде построен един такъв перфектно симетричен куб. Знаем, че не е лесна задача за решаване, но се опитай да стигнеш до някакъв извод.

– Предполагам с перфектен архитект – Рос се засмя и очакваше и другите да се засмеят на шегата му. Не го направиха. Той се почувства неловко, но се отърва от „шегите“ си и се замисли над проблема. Около

две-три минути бе изпаднал в някакво мисловно състояние, като само примигваше бавно, сякаш му се спеше и едва държи клепачите си отворени. В един момент направи гримаса, която показваше, че е достигнал до някакво разрешение на задачата и подхвана: – Според мен първо са положени основите.

– Гениално прозрение – намеси се Арета. Рос не ѝ обърна особено внимание, само я изгледа с поглед гласящ „това пък какво беше?“ и продължи:

– Върху основата са вдигнати стените и накрая е поставена бетонна плоча върху тях – Дони спря, за да помисли още минутка: – Само това ми идва наум и според мен това е правилният отговор на задачата. Всичко е елементарно и логично.

– Мога да се съглася донякъде с логиката ти, но трябва да те предупредя още от сега, че не си прав.

– Какво имаш предвид? – включи се в разговора и Нанси, която до този момент само слушаше и не смееше да се обади.

– Погледнете тавана и вижте ъглите. Проследете местата, където той се свързва със стените. Нещо привлича ли вниманието ви? Нещо да ви изглежда странно и противоречащо на теорията на Дони?

– Сякаш бетонът е излят – отбеляза Арета, която след пауза от няколко секунди добави: – Но това е...

– ... невъзможно – допълни я Рос.

– Точно така – подкрепи ги Форд с одобрително кимване на главата си. – Трябва да призная, че, по мое мнение, да се построи това помещение е невъзможно. Може и да има някакъв невероятен начин за постигането на това, но аз не съм запознат с него. Но, ако съществува такъв начин, то тогава някъде тук трябва да има „изход“. Помислете – подкани ги той. – Изграждането на този куб изисква човешка намеса от вътрешната страна. Да, но този човек трябва да излезе отнякъде.

– Може би бетонът е излят в калъп, който е бил разглобен и премахнат през споменатия „изход“, след което той е бил запълнен – констатира предположението си Рос.

– Отново няма да се съглася с теб – контрира го Форд. – Но за момент да приемем, че си прав и това, което казваш е истина. Да си представим този калъп. Той трябва да представлява огромен метален куб, в който да има още един по-малък. Между двата се намира пространството, в което би трябвало да се налива бетонът. Но!!! – наблегна Форд: – Малкият куб трябва да е заловен с нещо за големия. Да приемем, че това е осъществено с метални пръти. Има и други начини, но този е най-

логичният, по мое мнение. Бетонът се излива в празното пространство и се разпределя навсякъде. Когато се втвърди обаче, идва интересната част от упражнението. Някой трябва да отстрани малкия куб. Това означава, че трябва да влезе вътре. Но как? – Стюърт ги изгледа и тримата, очакващ някакъв отговор. Те не успяха да предложат такъв. – Трябва да са оставили някакъв „вход“. И стигаме до най-невъзможната част: действителното отстраняването на метала. Говорим за изключително здрав метал, който да е способен да издържи такава огромна бетонна маса без да се деформира. Обаче приемаме, че и това е възможно. Знам, че не е, но просто за случая да го приемем. Но как по дяволите ще се отстранят държащите метални пръти. Та нали те вече са бетонирани. Единственият начин да се прикрият е да се замаскират със замаска. Някой от вас да вижда следи от замазване? – следи естествено нямаше.

– Като слушам обясненията ти, Форд – започна Нанси, – клоня към извода, че наистина е невъзможно да се построи този куб.

– Ако кажа, че не съм съгласен с теб, ще излъжа – призна си Форд. – Но фактите са други. Това помещение е построено. Проблемът е, че не мога да конфигурирам как? Все си мисля, че някъде тук трябва да има „изход“. Предлагам да го потърсим. И без това няма какво друго да правим. Все отнякъде сме влезли. – Той извади кърпа от единия си джоб и я уви около ръката си. Започна да удря стената.

– Смятам, че си прав Форд. Трябва да има „изход“, няма друг начин да се озовем тук – съгласи се Рос. – Щом има вход, трябва да има и изход.

Четиримата започнаха да обсипват стените и пода с удари. Всички последваха примера на Форд и увиха около ръцете си по някакво парче плат, за да не наранят кожата си. Бетонът бе неизмазан и шуплест. Твърдостта му би разкъсала доста лесно меката повърхност на ръцете.

След повече от час усърдно „блъскане“ те се отказаха. Или „изходът“ се намираще по-нависоко по стените или на тавана, там където те не достигаха, или просто такъв нямаше. Те не искаха да приемат втория вариант, защото звучеше също толкова налудничаво, колкото и странните разбирания на философите. Бяха изморени, ръцете ги боляха и потта се стичаше по лицата им.

– Откъде идва тази противна светлина? – учуди се Нанси.

– Нямам представа – отговори честно Форд.

– По дяволите, хора, това е невъзможно! – извика Арета. – Как сме се озовали тук? Защо? Кой ни е вкарал в тая дупка?

– Това може да е някакъв експеримент – предположи Нанси. –

Сигурна съм, че правителството има пръст в тая работа. Спомняте ли си случая, в който... – тя спря за миг, преценявайки думите, които изрече и каза: – Няма значение. Не може да си спомняте нещо, което не знаете.

– Какво имаш предвид – учуди се Рос.

– Какво пък? Ще ви кажа. Дори не знам дали това е реалност или сън. Става въпрос за експеримент на СОР, който...

– СОР? – този път учуденият бе Форд.

– Световна организация за разузнаване – отговори Нанси. – Нещо като ЦРУ и КГБ, само че доста по-ефективна. Не сте виждали толкова кадърни хора на едно място. Говорим обаче за огромна организация, финансирана от частни лица, които не толерират грешките и са решили да се борят с престъпността. Дават огромни заплати и на свой ред очакват огромни резултати. Е, както вече казах, служителите на СОР вършат страхотна работа и си заслужават всеки цент, който получават. Да ви призная, те не са като останалите организации за борба с престъпността, които са пропити от корупция и некомпетентност, плетящи безкрайни машинационни игри, за да се задържат в голямата игра. Такива, които погубват невинни и пилеят ресурсите на страните си напразно. Не, не са такива. Това е разликата между СОР и останалите. – Тя спря за миг, като че ли за да си поеме въздух и продължи: – Между другото, аз и Арета сме агенти на ФБР, но това го казвам само за любознателните – другата жена изгледа Нанси укорително, сякаш искаше да я обвини, че е разкрила това, което е трябвало да се пази в тайна. В своя защита пък госпожица Скот й направи гримаса, че нищо лошо не се е случило и продължи: – Та тея момчета бяха измислили доста интересен начин за пречупване на престъпници, терористи, мафиоти и всякакви такива отрепки. Някой от вас, момчета, да е чувал за Еспондринал? – тя ги изпитваше с поглед, чакаща отговор. Двамата представителя на силния пол поклатиха отрицателно глави. Нанси заобяснява: – Момчета, ако излезем оттук, сте наясно, че трябва да ви ликвидирам, нали? – тя се засмя звучно на шегата си. Мъжете обаче се зачудиха: „Шега ли беше това вмятане?“ – Еспондриналът е наркотик, създаден от някакъв колумбийски лекар. Знаете, че в тая страна всички са закърмени с дрогата. Той започнал да го разпространява сам, но куките го надушили и го вкарали в панделата. Той им разкрил какви предимства има този наркотик и доста бързо полицаите го вкарали в употреба, а докторът автоматично бил оправдан, срещу условието да сподели технологията на Еспондринала. Самият той е средство за изтръгване на информация. Кара човек да казва най-съкровените си тайни: от такива, които разкриват семейни интриги, до такива, които

представяват заплаха за целия свят.

– Явно този Еспондринал е доста полезен метод за добиване на информация – констатира Форд.

– Така е – потвърди Нанси. – Експериментът се състоеше в следното: момчетата от СОР събраха една групичка от „юнаци“ (знаете какво имам предвид) и първоначално изследваха индивидуално всеки един от тях с помощта на Еспондринала. Те „споделиха“ доста интересни неща под неговото въздействие. Тези от престъпниците, които бяха „безобидни“, тоест не споделиха нищо сериозно, не бяха допуснати до финалите. Накрая се „класираха“ петима. Доколкото си спомням, единият бе лидер на малка терористична организация, която бе в готовност да отрови язовир, от който цял един град бе хранен с вода. Другият, някакъв славянин, ако не се лъжа, беше изградил огромна мрежа за разпространение на хероин в цяла Източна Европа. Давам ви примери, за да си изградите представа за сериозността на експеримента.

– Нанси, не смятам, че е удачно да разкриваш такива неща пред двама непознати – ръгна я в ребрата Арета.

– Какво пък, мила? Знаеш, че винаги съм искала светът да разбере за тази организация. Имам предвид СОР. Те седят в сянка, а всъщност вършат страхотна работа. Според мен трябва да си получат оваците.

– Само изразявам мнение, Нанс.

– Петимата класирали се до финалите бяха затворени в едно помещение. Уловката е, че всеки един от тях бе запознат с плановете на един от останалите. СОР се бяха погрижили за това. С течение на времето картите се сваляха и истини бяха разкривани. Представяте ли си някой непознат да ви разкрие, че знае вашите намерения, при положение, че не сте ги споделяли с никого. Или да ви опише схемата ви на пласиране на дрогата, след като вие сте я изградили така, че само вие сте запознат с цялостната ѝ структура.

– Предполагам, че е настъпила паника – изказа мнение Рос.

– Да, паника имаше, но интересното идва след това. Когато всичко, което трябваше да се каже, бе казано, петимата бяха освободени. Те не знаеха кой ги е затворил и защо. Просто в един момент вратата се отвори и те се озоваха в пустиня, на пет мили път от населено място. С умисъл не разкривам всички факти, които иначе са ми известни.

– Няма проблем, Нанси – успокои я Форд. – Ние търсим само същността на упражнението и се надяваме разказът ти да ни доведе до някакъв разумен извод, който да ни помогне да се измъкнем от тук.

– Петимата се чувстваха заплашени. Те знаеха, че тайните им са

разкрити и имаше два изхода от ситуацията – да убият този, който ги знаеше, или да прикрият следите си. Те избраха втория вариант поради факта, че дори и да се отърват от „знаещите“, те може би не бяха единствените, разполагащи с тази информация. Те стремително се втурнаха да променят и да покриват мръсните си дела. По този начин въвличаха други хора, които не бяха известни на СОР. Казано с прости думи, всичко беше една постановка, за да се направи по-голям удар срещу престъпността. Целият експеримент целеше да се разкрият и арестуват колкото се може повече участници в дадена престъпна мрежа или организация.

– Интересен разказ, но според мен цялата заслуга е на Еспондрина-ла, не е ли така? – потърси отговор Рос.

– Донякъде е така. Без него едва ли този експеримент би бил осъществим – призна Нанси. – Но има и друг фактор. Слабото място на престъпниците е, че се страхуват повече от себеподобните си, отколкото от полицията. В устрема си да избегнат опасността от конкуренция те се разкриха за властите на реда.

– Наистина интересна история – пак се съгласи Рос, – но едно нещо не ми стана ясно. Какво по дяволите ви свързва с всичко това? Нали сте от ФБР?

– СОР работи с изключително голям брой полицейски и военни организации – Интерпол, ФБР, ЦРУ и още много. Ние го наричаме „обмяна на опит“.

– Ти ни разказа всичко това, защото смяташ, че това е някакъв експеримент, нали Нанси? – това беше Форд.

– Така мисля. Само че не ми е ясно едно нещо: никъде не видях камери и микрофони, а стената е много дебела, за да се чува нещо друго освен шум през нея. Така че е невъзможно външно подслушване.

– Ако това е експеримент – поде Арета, – а ти мислиш, че е точно такъв, Нанс, ми убягва още нещо. При провеждането на един експеримент, практика е в „групата“ да се внедрява вътрешен човек. Съгласна ли си с мен, мила?

– Да – едновременно с отговора си Нанси кимна.

Арета продължи:

– Аз и Нанси не сме. Мога да гарантирам за това. Господин Форд спомена, че е архитект и донякъде доказва твърдението си. Ами вие, господин Рос, каква е вашата професия? С какво се занимавате, за да преживявате?

Дони Рос представи пред тях най-лукавата си усмивка. Той започна

гърлено да се смее и да повтаря: „О, Господи! Не мога да повярвам!“

Двете жени и другия мъж бяха изумени. Те определено не очакваха такава реакция в отговор на въпроса на Арета.

– Какво ви е толкова смешно? – отправи въпрос към Рос Нанси.

– Това, скъпа – той направи вълновидно движение с дясната си ръка, а после и с лявата, сякаш изпълняваше някакъв смешен танц.

– Какво имаш предвид? – упорито се мъчеше да достигне до смислен отговор Нанси.

– Всичко това – започна Рос – е един кошмар. Не виждате ли, че това, което се случва, е невъзможно? Толкова ли сте слепи и заслепени, че не виждате очевидната истина? „Прогледнете“ най-накрая. Нима не разбирате? Кажете ми, откъде идва тази светлина? Защото аз не виждам осветително тяло наоколо. Не, няма източник на осветлението. А, доколкото аз разбирам от физика, за да се освети едно помещение, е нужно да има източник на светлина. Ами този бетонен куб? Това чудо е по-невъзможно за построяване дори и от пирамида.

– За всичко, може би, си има логично обяснение, Рос – намеси се Форд.

– Добре, съгласен съм с теб – призна Дони, – но обясни това – той разпери двете си ръце напред.

– Какво трябва да обясня, Рос? Не разбирам какво искаш да демонстрираш с това? – учуди се Форд.

– Сега ще ти покажа – Рос бръкна в задния джоб на джинсите си и извади от там черен кожен портфейл. Подаде го на Стюърт и му каза: – Погледни. – Жените застанаха зад взелия в ръцете си портфейла, опитвайки се да надникнат в съдържанието, което трябваше да разкрие нещо странно. Форд разтвори сгънатия на две кожен атрибут и погледна в лявата преградка. Около две минути се визира в съдържанието и го затвори. Жените не успяха да прочетат написаното на металния предмет.

– Мамка му – изруга Стюърт, – наистина е невъзможно.

– Историята ми не е дълга – подхвана Рос. – Нямам особени постижения в живота си, нито мога да се хваля с дребни победи в обществото. Единственото нещо, с което съм се гордял винаги, е, че успях да стана пожарник. Това е една много уважавана и почитана професия. Да спасяваш човешки животи е най-важното нещо в света. Аз бях достигнал своя връх в развитието си. Все пак всички се борим, за да постигнем целите си. Аз бях достигнал моите.

– Значи си бил пожарник? – запита Арета.

– Остави го да довърши – скастри я Форд.

– В поредната борба с пожара се случи нещо непредвидено. Качихме се с Ърни на втория етаж на жилищна кооперация. Ърни беше един от колегите ми, много кадърен тип. Винаги можех да разчитам на него и се чувствах сигурно, когато е край мен. Знаехме, че в една от стаите има тригодишно хлапе. Майката била прескочила до магазина за цигари, когато пожарът избухнал. Хлапето останало само. Разбихме вратата и влязохме. Пожарът бе обгърнал всичко лесно запалимо – сега тримата си обясниха някои неща. Като например добрата мускулатура на Рос, буйния му нрав и ледения му глас. Той бе висок около метър и осемдесет, с къса черна като катран коса и кафяви очи, които някога са отразявали огъня. Той продължи с историята: – Аз видях хлапето лежашо и плачещо на земята. Казах на Ърни, че ще го взема, а той да стои близо до изхода. Такава ни беше практиката, винаги един трябваше да има до вратата, ако нещо се случи да следи положението и да предупреди останалите преди да е станало прекалено късно. Навлязох навътре, сграбчих детето, прегърнах го и се устремих към изхода. Спънах се в нещо и паднах по очи. Малко май ударих хлапето, но не бе нищо сериозно. Ърни изтича и го взе. Хукна навън до го предаде на лекарския екип и ме остави. Не че е нещо странно. Естествено той трябваше да изведе малкия, а аз можех да изляза сам. Нямах нужда от помощ, просто се бях спънал. – Той си пое въздух и погледна останалите. Те слушаха с голям интерес. Продължи: – Тръгнах да се изправам, когато усетих болката. Нещо падна точно върху ръцете ми. Това беше някаква огромна газова бутилка. Може би тежеше над сто килограма, не знам. Тогава нямаше как да преценя. Падна на милиметри от главата ми, в момента, в който се опитвах да се изтласкам с ръце. Начупи ми кокалите, а плътта ми се превърна в пихтия. Опитах да се освободя, но беше безсмислено. Всяко движение ми носеше само огромна доза болка. Нямаше как да се измъкна. Тогава видях Ърни. Беше се върнал за мен. Знаеше, че нещо се е случило, иначе щях да изляза веднага след него. Огънят се усилваше и беше много трудно да се диша. Дори пламъците да ме пощадяха, до минути щях да съм се задушил. За секунди Ърни прецени ситуацията и извади бравдата си, след като и той не успя да повдигне бутилката. Нямаше време да вика някой. Докато се качи по стълбите щеше да мине много време, а бутилката можеше да избухне всеки момент. За пореден път Ърни доказва съобразителността и професионализма си. Той вдигна бравдата над главата си и замахна. Не успя да отреже ръката ми от първия път. Явно пожарната ми униформа бе попречила на острието да си свърши работата. Нататък вече не помня нищо, припаднах. А той не ми е разказвал какво

се случи. Нямахме и нужда. Човекът ми спаси живота, но въпреки това се чувстваше зле, че ме е осакатил. Каква ирония, а?

– Съжалявам – искрено поднесе съжалението си Арета. Последвах я Нанси и Стюърт.

– От всичко това ми останаха четири неща: този медал, който е в портфейла ми; две грозни протези; висока пенсия и накрая, но не и на последно място – прецакан живот.

– Но как е възможно това? – запита Форд.

– Ами не е възможно – отвърна му Рос. – Това се опитвам да ви покажа. Това не е реално, това е само сън.

– Не мога да се съглася с теб – възпротиви се Форд. – Когато се налагахме, болката си беше доста реална.

– И аз не мисля, че това е сън – подкрепи го Арета.

– Дори и да не е сън – започна Нанси, трябва да се съгласите, че всичко е много невероятно. Четирима се събуждат в странно помещение, нямащи представа как са се озовали там и защо. Отхвърлихме няколко предположения, които бяха в разрез с фактите. Какво ни остава? Какво можем да направим? – тя ги огледа, но те наведоха глави, избягвайки погледа ѝ, като ученици, които се страхуват, че учителката им ще ги изкара на черната дъска, за да ги изпита, а те не са подготвени с урока. – Арета, какво си спомняш последно, какъв е последният ти спомен?

Госпожица Джоунсън се замисли за миг и подхвана:

– Датата е двадесет и шести март, 1981 година. Станах в седем и започнах да се приготвям за работа. Имахме уговорка да те взема в осем и петнадесет от вас. В осем без пет бях готова и се канех да тръгна към дома ти. Нататък не си спомням нищо. Всичко ми е като изрязано от съзнанието.

– Арета, аз помня че те чаках. Наистина датата е същата. Седях готова за работа и очаквах пристигането ти. Нататък също нямам представа какво се е случило.

– Така, Нанси, явно и двете попадаме в един и същ отрязък от време, в който сме били отвлечени или каквото там се е случило. Вие, момчета, ще споделите ли с нас какви са последните ви спомени, преди да се озовем тук?

Пръв започна Форд:

– При мен споменът е от осми април, 1981. Иначе останалото е подобно. Нищо по-пикантно не мога да предложа. Обичайните сутрешни действия и подготовка за работа.

– Ясно – изстена разочаровано Нанси.

Нанси Скот беше красавица. За разлика от нормите при жените, тя бе висока метър и осемдесет, точно колкото и Рос, а тялото ѝ съдържаше в себе си всички компоненти, които един мъж би желал: дълги бедра, стегнато дупе и обилно деколте, изпълнено не от подплънки, а от две истински произведения на изкуството. Баща ѝ или беше художник, или адски добре си разбираше от работата. Русият цвят на косата си и бледозеленият отенък в очите си бе наследила от майка си, която бе спечелила няколко гимназиални конкурса за красотата.

Дони Рос седеше и се пулеше. Нещо го притесняваше, но другите не му обръщаха особено внимание. Той беше странна птица. Държеше се по различен начин от тях, говореше с някакъв фъфлещ акцент, който не бе характерен за Ню Йорк, но може би просто имаше някакъв дефект в говора. Той застина за миг, спря да прави странни гримаси и попита:

– Кога сте родени?

„Странен въпрос“ – помислиха си останалите. Те разискваха сериозни проблеми, които биха им дали намек как да се измъкнат от този капан, а Рос ги питаше някакви глупости.

– Защо питаш, приятелю? – позаинтересува се Форд.

– Просто ми отговорете – настоя бившия пожарникар.

– Шефе, аз съм роден на двадесет и осми септември, 1947 година. На тридесет и четири години съм, а от осемнадесет годишен се занимавам с архитектура – Форд изглеждаше точно на толкова. Той бе в разцвета на младостта си, изпълнен с енергия и живец, готов да се справи с всяко предизвикателство, което се изправи на пътя му. Не беше красив като тия лигльовци от сапунените сериали, но пък притежаваше истински мъжки чар, който би ускорил темпото и на най-мързеливото дамско сърце.

– 1940 година – вмъкна Арета, която никак не изглеждаше на четиридесет и една. По-скоро на тридесет и пет, дори и по-малко. Какво ли не правеха козметичните продукти в днешно време.

– Аз съм родена в Ню Йорк, на девети януари, 1941. Арета е само с година по-голяма от мен – изтъкна доволно Нанси, чиято красота може би щеше да остане непокътната дори и до петдесет и пет.

Истината бе, че в това помещение се намираха двама мъже и две жени, в разцвета на младостта и хубостта си, които незнайно как се бяха озовали в тази бетонна примка. Всичките бяха с атлетични структури и приятен външен вид, сякаш току-що са излезли от кастинг за конкурс за красота.

„Странно!“ – помисли си Рос. – „Много странно!“

– Да му се не види! – той започна да изпада в състояние, което много наподобяваше истерия. – Това не е възможно! Няма как да е възможно! – бе започнал да крещи. Като привърши почти се разплака. Какво ли го тревожеше толкова много? Разбира се какво ли не? Можеше де се започне от странното му появяване в това помещение и да се продължи до факта, че вече не бе инвалид.

– Какво има, Рос? – запита Форд. – Нещо лошо ли казахме?

– Лошо?!? – Дони приличаше на човек, който току-що е приключил срещата си със Сатаната. – Господи, Форд, „лошо“ е хубава дума в сравнение с това, което се случва.

– Слушаме те, Рос – подкани го, да изрази чувствата си, прелестната Нанси.

– Някой от вас да е чувал понятието „Трета световна война“? – запита плахо Дони.

– Да, в интерес на истината доста често, но само във фантастичната литература и в киното – констатира Форд, който в интерес на истината бе истински маниак на тема фантастична литература. Можеше да изброи всички романи на Робърт Хайнлайн по години на издаване, без да пропусне и един.

– Е, някои от тук присъстващите са я преживели.

Устите на тримата зинаха. Може би по-налудничаво изказване не бяха чували в досегашния си живот.

– Аз съм роден – започна Рос – в Свободна република Ню Йорк, част от Северен континентален сектор 2, на тридесети октомври 2516 година, в семейството на...

Силен взрив го прекъсна. Масивни парчета бетон се отчупиха от тавана и паднаха в противоположния ъгъл на намиращите се в помещението. Образува се дупка, във формата на окръжност, с диаметър около метър, от която бе спусната въжена стълба. Форд скочи напред и видя глава в каска, която се подаваше от пролуката. Мъж в униформа издекламира:

– Сержант Дъглас, от Военното поделение на Корпорацията, на вашите услуги. Качвайте се бързо, този „прозорец“ вече не е стабилен.

– Какво говориш? – извика Форд.

– Няма време за обяснения, господин Форд. Имаме две минути преди да бъдем погълнати от Вълната.

Жените не чакаха допълнителни увещавания. Една по една се изкачиха с мъка по нестабилната стълба, с помощта на Форд, който я придържаше и на сержант Дъглас, който ги издърпа.

– Ще трябва да се говорят много неща, а, шефе? – обърна се Форд към Рос. Той обърна глава назад, за да се срещне с одобрителния поглед на Дони, но единственото което видя, бе грубата бетонна стена. Мъжът го нямаше. Форд си помисли, че Рос може да се е качил, макар да бе сигурен, че това е невъзможно, понеже през цялото време бе до стълбата. Но не искаше и да приеме, че просто се е изпарил. Поредното странно нещо, което се случваше.

Стюърт също изкачи стълбата. Сержантът му подаде ръка и го изтегли. Той стъпи на твърдата повърхност и гледката спря дъха му. Това не беше познатият до болка Ню Йорк, с големите небостъргачи, забързаните хора, широките улици и синьото небе. Това бе един нов и различен свят. Приличаш на нищо, което Форд бе виждал през живота си. Свят на бъдещето може би или на някоя далечна цивилизация от друга планета. Нямаше логично обяснение, нямаше и начин да има такова.

Черно небе, високи сгради от метал и бетон, летящи превозни средства... Това ли е Ню Йорк от 2516 година, от която идваше Рос? Това въобще дали бе Земята? Може би бяха отвлечени от извънземни, напреднали технологично? Или може би...

Може би, може би, може би! Прекалено много предположения и нито един стабилен и сигурен отговор. Нито един извод, лежаш на факти.

Нямаше звезди на небето, нито Луна. Не се виждаха и хора. Нито по улиците, нито във високите сгради, нито в летящите автомобили. Но на Форд му се стори, че целият град е жив. Нищо, че не се виждаше човешки живот. Животът бе навсякъде около него. Дори улиците и постройките се движеха в някакъв муден ритъм. Не виждаше океани или морета, или реки, или...

Унесът му бе прекъснат от гласа на сержанта. Той се огледа и установи, че е седял така само няколко секунди. Двете жени бяха също там, застинали и наблюдаващи феномена. Дони Рос обаче го нямаше. Той бе изчезнал, бе се изпарил.

– Сър, трябва да тръгваме – настоя военният. Той им подаде дебело въже и нареди: – Хванете се за въжето. И тримата – заповяда той.

– С нас има още един мъж – запротестира Форд. – Трябва да го открием, не можем да го изоставим тук.

– Прав е – присъединиха се към него и жените.

– Сър, няма никого другого. Само вие тримата сте. Уредите не отчитат четвърта форма на живот – той показа на Форд някакво устройство, завързано за китката му, приличащо на голям електронен часовник,

на чийто екран се мъдреше числото три. Той видя, че тримата са се хванали за въжето и натисна един от бутоните на устройството. Пред него, от нищото се появи плаващ пясък, сипещ се като дъжд във формата на врата.

– Трябва да преминем – извика сержантът и пръв пристъпи през пясъчния праг. След него бяха Арета, после Нанси и накрая Форд. Той бе последен и, секунда преди да премине, видя Вълната, безмилостно преминаваща през този нов свят, оставаща след себе си само празнота.

КРАЙ

© 2009 Коста Сивов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11919>]